

[Justitsministeren]

klart kunne gøre mere nytte, hvis vi f.eks. anvendte dem i forbindelse med FN's flygtningearbejde.

Problemet er navnlig, synes jeg, at det bestående system er for tungt at arbejde med og kan benyttes til at trække sagerne i langdrag. Man kan sige, at systemet er for gunstigt over for de personer, som på ingen måde opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtninge, men alene ønsker at blive i landet så længe, som det nu engang er muligt. Det er jo ikke alene et omkostningsspørgsmål, men også et spørgsmål om en hurtig sagsbehandling, både af hensyn til de pågældende selv og de andre i systemet. Det er virkelig vigtigt med en hurtig sagsbehandling.

Og her vil jeg godt i forlængelse af fru Dorte Bennedsens spørgsmål kommentere situationen, som den rent faktisk er. I første instans, dvs. Direktoratet for Udlændinge, er sagsbehandlingstiden i gennemsnit – man kan altid finde en række eksempler, hvor det forholder sig anderledes – 3-4 måneder og yderligere 3 måneder ved behandlingen af klagen til Flygtningenævnet. Det synes jeg er acceptabelt, også hvis vi ser på tidsforbruget i andre lande. Jeg tror heller ikke, selv om vi gennemfører en reform, at vi kan bringe sagsbehandlingstiden væsentligt længere ned her. Det er ikke her, problemerne ligger, de er snævert knyttet til de efterfølgende klagemuligheder og ikke mindst genoptagelsesmulighederne, hvor man jo allerede har fået en grundig prøvelse af sin sag i to instanser.

Jeg har ikke lagt mig fast på, hvordan opstramningerne nærmere skal se ud – det mener jeg er noget, vi skal drøfte grundigt – men navnlig adgangen til at opnå opsættende virkning i forbindelse med klager til Folketingets Ombudsmand og genoptagelsesbegæring mener jeg bør overvejes meget, meget stærkt.

Fru Dorte Bennedsen sagde også, at hvis politikerne tier, vil vi komme ud for de politiske reaktioner, som man oplever i øjeblikket i en række europæiske lande, og at det er vigtigt med information og debat. Det er jeg fuldstændig enig i, men det er klart, at så må vi også være parat til at drage konsekvenserne af udviklingen og informationerne, især nu, hvor vi må sige, at loven fra 1983, som jo fortsat er hovedgrundlaget for den nuværende udlændingelovgivning, ikke forholder sig til den tid,

vi lever i, og slet ikke er relevant i forhold til de udfordringer, vi bliver stillet over for i de kommende år.

Så sagde fru Dorte Bennedsen, at regeringen ikke havde gjort en samlet indsats på dette felt. Det er ikke rigtigt. På FN's 41. generalforsamling i 1986 fremlagde man rent faktisk fra dansk side et forslag til løsning af flygtningeproblemerne gennem en række forskellige tiltag: frivillig repatriering, regional integration, genbosætning osv. Det var altså et dansk udspil i det internationale samfund.

Repatrieringsordningen har både fru Dorte Bennedsen og fru Ebba Strange været inde på, og fru Dorte Bennedsen sagde, at den ikke var nævnt i oplægget. Det er ikke rigtigt, den står omtalt på side 67, og her skal vi vel også føje til, at der jo rent faktisk i kraft af det aktstykke, som socialministeren fik vedtaget i juni 1990, er etableret en ordning, som regeringen har til hensigt at søge forlænget i forbindelse med finanslovforhandlingerne. Men samtidig finder vi det rigtigt og naturligt, at vi i sammenhæng med drøftelserne om udlændingeloven også diskuterer en egentlig repatrieringsordning i form af et lovforslag. Det er vi meget indstillet på fra regeringens side, men vi mener, at det naturligt hører hjemme i den sammenhæng.

Fru Ebba Strange rejste spørgsmålet, om FN-flygtningene var konventionsflygtninge, asylansøgere eller de facto-flygtninge. Man kan sige det på den måde, at der blandt FN-flygtningene vil være nogle konventionsflygtninge, der vil vel også være nogle, som efter danske begreber kan betegnes som de facto-flygtninge, og nogle asylansøgere. Men det afgørende, det centrale i forslaget, er, at FN jo har screenet de pågældende, og det vil sige, at i det øjeblik Danmark modtager et antal – det gælder jo også for de 600-800, vi modtager i dag – så skal de pågældende ikke behandles i vort eget system, og dermed anvender vi ikke, om jeg så må sige, ressourcer på dette område.

Fru Dorte Bennedsen havde også et spørgsmål i forbindelse med 2-års-reglen – fru Ebba Strange spurgte i øvrigt også, hvorfor det forslag egentlig kom frem, og det er som sagt for at begrænse misbrugsmulighederne – men fru Dorte Bennedsen spurgte altså, om det ikke kunne skabe problemer på andre områder, hvor vi har 2-års-reglen, og hertil er at sige, at det mener jeg ikke vil være tilfældet. Jeg me-